

מרוצים סודיים

מאת אלחנדרו דולינה

התיאוריה לפיה לכל עצמי היקום השפעה הדדית, אף מעבר לסיבתיות ולהיקש, הוחזקה על ידי תרבויות רבות.

ידוע שמראהו של כוכב-נופל מבטיח את קיומה של משאלה. חוסר מיומנותם של מלכי סין מביא לרעידות אדמה. העתיד מטביע הזהרות בקרביים של העופות.

היגוי מתאים של מילה אחת יכול להחריב את העולם.

אני, מאז ילדותי, הייתי שותף, בלי להודות בזה, באמונות אלו. לעיתים קרובות הייתי כופה על עצמי תמרונים פשוטים וקובע עונשים קלים למקרה אי קיומם. לפני שהייתי הולך לישון, הייתי סוגר את דלתות הארונות, ביודעי שאם לא עשיתי זאת הייתי סובל מסיוטים. הייתי יורד מהמיטה ברגל ימין. הייתי נמנע מלדרוך על בלטות תכולות. בהפסקי את הקריאה, דאגתי לעשות זאת במילה המסתיימת באות מם.

העונשים שהייתי מדמיין היו קלים תחילה. אבל אחר כך התחלתי לשחק חזק. אם גזזתי ציפורניים בלילה, אמי תמות; אם שוחחתי עם יפני, איהפך לאילם; אם לא אצליח לגעת בענפי עצים מסוימים, אפסיק ללכת לתמיד.

רפרטואר חוקים זה הלך וגדל עם הזמן ובהגיעי לגיל ההתבגרות, חיי זרמו בתוך סבך של חובות ואיסורים, לעיתים סותרים.

הכל נהיה פשוט יותר -- דרמטי יותר -- כשגליתי את המרוצים הסודיים.

אתאר את כלליהם. מדובר בבחירה בבן אדם ברחוב בעל הליכה זריזה ולהציב לעצמך כמטרה להשיגו לפני שמגיעים לנקודה קבועה מראש. הריצה אסורה לחלוטין.

לפני תחילתה של כל התמודדות, נקבעים הפרסים והעונשים: אם אני מגיע לפינה לפני הקריח, אני אעבור את המבחן בלשון.

במשך שנים רבות התחרתי בלי להפסיד אף פעם. היה לי יתרון מכריע: יריבי לא היו מודעים להשתתפותם ועל כן, כמעט ולא העמידו התנגדות. השגתי פרסים מדהימים. בקונסטיטוסיון הבטחתי לעצמי חיים מעבר לגיל תשעים. ברחוב סוליס, השגתי את השגשוג של משפחתי וחבריי. ברכבת התחתית שבפלרמו, בהפרש קטן, השגתי את קיומו של אלוהים.

ניצחונות כה רבים הפכו אותי לחסר זהירות. היריבים שבחרתי הלכו ונהיו קשים להשגה. העונשים שהבטחתי לעצמי הלכו ונהיו יותר איומים.

יום אחד אחר הצהריים, ביורדי מרכבת ברטירו, נעצתי את עיני בימאי שצעד כעשרים צעדים לפניי. הצבתי לעצמי כמטרה להשיגו לפני שער הרציף.

באומץ ורוחב הלב שעשויים להיות תוצאה של השעמום, החלטתי ללכת על הכל. חיי אושר, אם אני מנצח. קיום עלוב, אם אני מפסיד. ותוך הפגנת יוהרה סופית, רוקנתי לי את הכיסים: הימרתי את אהבת האישה הנחשקת.

החשתי את פעמי. לאט לאט צמצמתי את היתרון של הנער עלי. הקשיים החלו מייד: משפחה ענקית סגרה לי את הדרך ואיבדתי שניות יקרות. בגבול הגיחוך, ניסיתי את המהיר בצעדי ההתעמלות. הגהנום שילח לעברי מספר סבלים בכיוון ההפוך. אחר-כך הצטרכתי להתחמק מתלמידות בית ספר שנהנו בדוחפם אחת את השנייה. המרוץ היה קשה, פחדתי.

כבר קרוב למטרה, הצלחתי להשוות את הימאי.

הבטתי בו וגליתי משהו מצמרר: גם הוא התחרה. ולא היה מוכן להיכנע. היו במבטו אתגר והחלטיות כאלה שמילאו אותי אימה.

במטרים האחרונים איבדנו כל קור רוח. ביקשנו סליחה בצעקות, ובלי בושה דחפנו את כל אחד. חשבתי על האישה שאהבתי והייתי על סף בכי. ברגע האחרון, כשהכל נראה אבוד, רזרבה מסתורית של חוזק ואומץ לב אפשרה לי לחצות את השער עם מה שהאמנתי היה יתרון זעיר.

הרגשתי הקלה ואושר. חשבתי שבאותו לילה חלומותיי הרטובים יתחילו להתגשם. לא הצלחתי להדחיק מחוות ניצחון. הרמתי את זרועותיי והישרתי מבט אל השמיים. אחר כך, כמחוות נימוס, חיפשתי את הימאי. מה שראיתי מילאה אותי בתדהמה. גם הוא חגג בקפיצות מגוחכות. לרגע הבטנו זה בזה והיתה בינינו תביעה משפטית בלתי מפורשת.

היה ברור שהבן אדם האמין שהוא ניצח אותי. אף אל פי כן, אני הייתי בטוח שעקפתי אותו בלפחות בלטה אחת.

אז תהיתי. חישבתי טוב? מהו ההליך המשפטי במקרים כאלה. ברור מאליו, לא העזתי להתייעץ עם הימאי. התרחקתי מבולבל וחשבתי שעוד מעט אדע את גזר הדין. חיים מאושרים, אהבה הדדית, יעידו על ניצחוני. מזל ביש, דחייה עקשנית, יתנו לי להבין את התבוסה.

עברו שנים ולעולם לא ידעתי אם באמת ניצחתי את המרוץ ההוא. פעמים רבות הייתי בר מזל, פעמים אחרות ידעתי אומללות.

אשת חלומותיי קיבלה ודחתה אותי בסדרתיות.

כל לילה אני שוקל לחפש את הימאי ההוא ולשאול אותו כיצד נוהגים בו החיים. רק לו יש את התשובה לטבע המדויק של גורלי. אולי, איפהשהו, גם הוא מחפש אותי.

אני מסרב לשקול אפשרות שאחדים מידידי הצביעו עליה: היעדר תוצאות של ניצחונות או תבוסות שהושגו במרוצים סודיים.